

Nagy Erika

Eltaposott pondró

Fáradt vagyok. Bambán bámulok magam elé, semmihez sincs kedvem. Pislogni sem. Enni sem. Aludni sem. Csak nézni egy pontot a sarokban a pókháló mellett, addig nézni, amíg az lassan növekedni nem kezd egy hatalmas sötét folttá. Nem teszek érte semmit. Nem mozdítom meg a kezem sem. A lábamat sem. A testemet sem. Nem is akarom a fizikai erőmet pazarolni. Meg nincs is. Ahogy így ülök, azt érzem, hogy könnyű vagyok. Mint egy pihe-puha kacsatoll. Bár nem tudom, hogy az milyen, még soha nem láttam. Nem fogtam, nem éreztem. Csak hallottam róla. Most már hallani sem hallok. Vagyis nem akarok. Semmit sem akarok, csak a sötétséget. Meg a csendet. A belső csendet is. Az jó. Jó, mert akkor nem vagyok morcos, nincs bennem vibráció.

Finom a bor, amit kortyolgotok. Egyre finomabb. Ilyenkor a fejemben is nyugalom van, s a gondolatok kómásan terülnek szét az agyamban. Mint a részeg, amikor négykézláb mászva olvad bele az aszfaltba. De most a nagy nyugalomnak van egy szépséghibája, az, hogy fáj a fejem. Lüktet, mint a rezgőre állított mobiltelefon. Nem szeretem a mobilt. Főleg akkor nem, amikor alszom, és visít a fülemben, amitől kiráz a hideg. Majd leizzadok tőle, és jön a hajszáritás, ruhacsere. Vagyis jöhetne, de nem bajlódok vele. Száradjon minden magától. Meg nincs is hajszáritó meg tiszta ruha. Csak meg ne fázzak, mert akkor köhögni és tüszögni kezdek. S ha ez lesz, akkor be kell vennem azokat az undorító cseppeket. Meg teát kell innom, citrommal, mézzel. Utálok a mézet, mert utálok a méheket. Csípnek. Zümmögnek. A köhögést is utálok, mert izomláz lesz a hasamban. S az nem jó. Az kellemetlen, meg fáj is. Nem akarok fájdalmat. Nem akarok semmit. Nyugalmat akarok. A fejemben, az életemben, az ágyamban, a házamban. Vagyis abban nem, mert az nincs. Semmim sincs. Csóró vagyok, és senki nem álmodik rólam. Mari sem, mert asztmás vagyok, öreg meg idegbeteg. Azért megtűr maga mellett, de parancsol, utasít, piszkál, amíg csak élek. Ameddig vele élek. Ha élet az, hogy levegőt veszek, szuszogok, vicsorgok, bőfögök meg horkolok. Meg közben iszogatom a bort. A Mari barát. Finom. A minap kapta. Hogy kitől, azt nem tudom, nem kérdeztem, mert nem érdekel. Csak az, hogy igyam, hogy élvezzem azt, hogy a bornak boríze van. Fogytán az üveg tartalma. Ízlik. Egyre jobban. Talán azért, mert a szőlőt is szeretem. A vele való munkát nem, kacsozni, kötözgetni, majd szüretelni, az nem nekem való. Mari egyszer rávett, hogy menjek el az egyik ismerőséhez dolgozni, akinek rengeteg szőlőtőkéje van. Csak azért, hogy ne lopjam a napot. Hogy keressem meg a betevő falatra valót. Én, akinek minden porcikája fáj, én, aki ha annak idején nem egy szajha gyerekeként születek meg, bármi lehetett volna belőlem. Napokig gürcöltem, görnyedeztem a szőlőtőkék között, persze csak akkor, ha láttak, ha ott volt a gazda. Egyszer elaludtam a reggeli után, erre az a behemót állat, amikor megtalált, úgy kipenderített, hogy két hétig az ágyat nyomtam. Nem a sajátomat, mert az nekem nem volt. Mari fogadott be, azóta itt élhetek nála, van tető a fejem felett, meg néha egy kis etyepetye. Akkor,

amikor ő akarja, amikor kedve van hozzá. Csak akkor. Nincsenek elérhetetlen álmaim, de vágyaim, azok vannak. Persze csak akkor, ha Mari nem veszi el tőle a kedvemet. De ilyenkor letöröm egy bunkósbottal. Mármint a vágyat, nem a Marit. De miért is nem a Marit? Francba az egészszel! Pokolba a nyugalommal, a vággyal, a tettetett boldogsággal, elegendem van a mindent beborító sötétségből, a csóróságból, a néha-néha kiérdemelt kamatyolásból!

A borból, abból soha! Még mindig ízlik. Még mindig nem elég. Vagyis már igen, mert elfogyott. Fene üssön a Mariba, amiért tegnap este megitta azt a rozét! Pedig jól eldugtam. Vagyis rosszul, mert megtalálta. Jó orra van, kiszagolta. Nem csoda, mert akkora van neki, hogy ha fagyistölcsérnek használnám, hamar elverném a havi segélyem. Persze csak akkor, ha lenne. De nincs. Azok a mocskok, nem adnak. Nekem, akiből bármi lehetett volna. Hát tehetek én arról, hogy nem lett? Hogy semmi nem sikerül az életben? Az anyám, az a szajha, ő tehet mindenről. Meg a Mari. Mert mindig olyan munkára akar kényszeríteni, amitől lúdbőrös leszek. Még jó, hogy a tollak nem nőnek ki a testemen az undortól.

Ki kellene nyitni az ablakot, meleg van. Hú, de meleg van! Azt a tokaji-magashegy jó édesanyját ennek az éledező világnak! Nem akarok nyugalmat, nem akarok csendet, hallani, látni akarok! Az kevés, én extázist akarok! Villámlót. Nem akarok leengedni. Lebegni akarok, meg vihart kavarni. Élni akarok, nem szenvedni. Rezegni akarok, mint a mobiltelefon, vibrálni, fülbe visítani. A Mariéba, hogy elegendem van abból, hogy csak néha kufircolunk, mert én többre vágyom, sokkal többre. Nem akarok bunkósbotot, s ha mégis, s ha ütök, mert kell, mert elengedhetetlen, akkor a Marit. Marit, a háрпиát, a csámpást, a húgybojlert, az ápolatlant, a kiállhatatlant!

Fordulj fel, Mari... te... te... te. Mari... Ma... ri... ma... ma... mama...

Hangokat hallok. Kinyitom a szemem, körülnézek, hogy rájőjjenek, ébren vagyok-e, vagy csak álmodom. *Béééé!* Nem álmodom. Sajnos. Ámor nem lövi ki olyan gyorsan a nyilát, mint amilyen sebesen felpattanok a fotelból, pedig Ámor sem kispályás. Nem, ez nem álom, ez a szomorú valóság. Bár egy kissé még szédülök a bortól, de megpróbálom egyensúlyba hozni magam. Amikor Mari beront az ajtón, én már fütyörészve törölgetem a port az ablakpárkányon, mint aki egy percre sem hagyta abba a takarítást. Igaz, az alsógatyámmal, ami a fotel mellett volt ledobva, de kit érdekel ez? Pedig nehezemre esett a munka. Nem bukhatok le, tartani kell magam. Megzsarolt, hogy ha nem veszem ki a részem a munkából, nem mérlegel, kipenderít a házból. Ruhátlanul, de előtte az üres borosüveget feldugja az alfelembe. A Mari? Az megteszi! Szúrós szemmel mered rám, s ettől izzadni kezd a homlokom. Úgy érzem, hogy belém lát, hogy látja, érzi, ahogy a bor ott bűzlik a húgyhólyagomban, arra várva, hogy a pöcegödörben végezze. Nem, nem félek tőle, dehogy, csak a csillagos ég alatti élettől már elszoktam a Marinál töltött évek alatt. Ronda, hú, de ronda ilyenkor, amikor mérges! Menekülni kellene, de merre? Játszom a végzetes gondolattal, ahogy lebámulok a hetedik emeletről. Alattam a járda, mellette bokrok, virágok. Két kutya egymásnak esett, csaholnak veszettül. A részeg Józsi répaszínű arcát pedig a távolság sem teszi vonzóvá. Leszakítom az ablakban lévő virág leghosszabb szárát, s tépni kezdem róla a leveleket. Kiugorjak? Ne ugorjak? Kiugrom! Nem ugrom ki! De miért is nem teszem meg? Mi köt engem ehhez a

savanyú képű satrafához? Egy, kettő, három, s már lent is vagyok. Senki nem fog megsiratni. Utálom a Marit, aki nem fog megsiratni, mert nincsenek érzései. Áll majd a koporsóm mellett éppolyan bamba tekintettel, mint amilyenell én bámulok a semmibe. Ezt akarom? Kell ez nekem? Közben Mari visít, hogy az egész lakás búzlik a bortól, meg hogy akkora balfasz vagyok, hogy kilötyög tetem a szőnyegre a drága itókát. Hogy ő nem hülye, látja, hogy megint lustálkodtam, napot loptam. S csak dől a szájából a szitok, süt belőle a gyűlölet, arca akár a pipacs. A nőiesség köszönő viszonyban sem volt azzal, amit láttam. Úgy okáta magából az átkot, mint a mesebeli sárkány a tüzet. Istenemre, már három fejet is láttam, hallottam üvöltözni, rikácsolni, hogy *eztmégmegemelegeted... majdadokénnekedinni... annyitvedelsz mintaszopósmalac*. Úgy ordít, hogy érzem a pofájából kiáramló bűdös leheletet. Jaj de utálom ilyenkor. A szakállamat vakargatom, hogy eltereljem a gondolataimat, szép lassan, szinte szálakra szedve, közben a szemem a semmit nézi. Nem akarom a semmit nézni, de nem tudok uralkodni felette. Merengek. Akaratlanul. Valami megszállta az agyam. Félelmetesen. Képeket látok. Próbálom behunyni a szemem, de nem tudom. Hessegetem a képeket, hadonászok, de semmi, nem tudok kárt tenni bennük. Pedig akarom. Nagyon akarom. Az agyam közben kattog. Nyikorog. Annyira, hogy érzem a fogaskerekek fáradt olajat árasztó bűzét. Mint amikor fritőzben sütik a krumplit. Huszadszor egymás után, olajcsere nélkül. Nem akarom érezni. Utálom az égett olajat, utálom a benne sült krumplit. Utálok mindent. Mindenkit. Magamat is. Rühellem a mások boldogságát, a finom ételt, ami nekem soha nem jutott. Utálom a Marit. Hallom a csoszogását, a szájából kizúduló szitkokat. Hogy be nem áll a szája! Csak mondja, csak mondja a magáét, levegőt sem vesz. Hogy fulladnál meg a saját nyáladtól, te Mari! Aki egy hernyó, a legrondább fajtából. Az, mert rövid idő alatt végtelen nagy kárt okozott bennem. Növénynek érzem magam, amit megrág, kibelez. Érzem, ahogy aknajaratot vájva bennem araszol.

El innen, menekülni, amíg lehet! Ácsi, komám, ácsi! Valóban ez lenne a legjobb megoldás? Felülni a gyorsra és elillanni? S akkor mi változik? Semmi! Szavak zakatolnak az agyamban. Megállás nélkül. Pont nélkül. Hangsúly és szóköz nélkül. *Aznemfogmenni, aznemfogmenni, aznemfogmenni...*

Nem, anyukám, nem úgy van az! Majd én megmutatom! Mit képzelsz? Mit gondolsz rólam? Hirtelen mosolyogni kezdek. Sátáni mosollyal. Bevillant egy ötlet, amitől hirtelen szárnyalni kezdtem. Már semmi nem érdekel. Betelt a pohár. Láttam a sötét alagút végét, ahol táncoltak a borosüvegek, szépasszonyok, hozományok. Hirtelen ötlettől vezérelve az ablakhoz hívom. A Marit. Odajön, csípőre tett kézzel, végighúzza ujját a párkányon, majd kihajol, hogy a másikat is szemügyre vegye. Hogy port találjon, hogy kötekedjen, hogy megalázzon, hogy belém rúgjon. De most visszanyal a fagyit! Most majd megtudja, milyen is vagyok én valójában.

Vagyis, arra már nem volt ideje!

A lift lassan ért le a hetedikről. Mármint lassabban, mint a Mari.